

rachel amphlett

HRA O ČAS

PŘÍPADY KAY HUNTEROVÉ

≡ KNIHA ZLIN

Hra o čas

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Rachel Amphlett

Hra o čas – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

HRA O ČAS

rachel amphlett

HRA O ČAS

PŘÍPADY KAY HUNTEROVÉ

≡ KNIHA ZLIN

CALL TO ARMS copyright © Rachel Amphlett 2018
The moral rights of the author have been asserted. Veškerá práva vyhrazena.
Translation © Jitka Šišáková, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-566-1806-6
ISBN e-knihy 978-80-566-2780-2 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-2781-9 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-2775-8 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

KAPITOLA JEDNA

O DESET LET DŘÍVE KENT, VÝCHODNĚ OD MAIDSTONE

Jamie Ingram přešel přes potměšlý dvůr, nasadil si na hlavu helmu a přehodil nohu přes motorku.

Chvilí seděl, srdce mu zběsile bušilo a vztek jím přímo lomcoval.

Uvědomil si, že skřípe zuby, a přinutil se uvolnit stisk čelistí. Naklonil se, sevřel řídítka, nastartoval a zařadil rychlost.

Od čtyř vytrvale lilo a krajina už byla nasáklá vodou. Déšť pokračoval i v noci. Přes husté mraky, které se valily po nebi, se občas snažil prodrat měsíc v úplňku, ale pokaždé mu to překazil další příval vody.

Kentský venkov měl v sobě určitou strohost. Větve stromů se vzpínaly k černému nebi a ve vzduchu bylo cítit, že časně k ránu přijde mrazík.

V jednom z oken v patře zemědělské usedlosti se mezi závěsy objevil proužek světla a v něm mužská silueta.

Jamie se ani nepohnul. Rozhněvaně se na ni přes hledí díval a přerývaně dýchal.

Jako malému klukovi se mu líbilo, když ho v noci budilo bušení deště do střechy domu. Jejich úroda závisela na rozmarech počasí a ohrožovaly je samozřejmě i povodně, ale on měl ten konejšivý zvuk kapek rád.

Dnes večer však déšť jen víc napínal jeho nervy.

Postava nakonec od okna zmizela a závěsy se zataáhly a skryly šterbinu.

Jamie zamrkal, aby se oči zase přizpůsobily tmě.

Protočil kola motorky v blátě, potřásl si celé vysoké boty a zamířil k železnému roštu u vrat, který původně bránil dobytku utéct ven na silnici.

Na farmě už neměli zvířata nejméně dvacet let, ale tenhle rošt si nechávali jako určité bezpečnostní opatření – když přes něj přejíždělo auto, rachocení bylo slyšet po celém domě, takže měli dost času se podívat, kdo se sem vypravil.

Spíš ze zvyku se rozhlédl, jestli něco nejede, a vyrazil na silnici. Nečekal, že by se tudy někdo v tuhle hodinu skutečně pohyboval, protože cestu využívali jen obyvatelé farmy a nájemci několika vzdálenějších chalup.

Před silným větrem, který by jinak lomcoval motorkou, ho chránily okolní svahy a vysoké živé ploty, ale před další průtrží, která se nad poli a pastvinami spustila, ho skrýt nemohly.

Být to jindy, asi by si noční projížďku odpustil.

Jenže kvůli tomu telefonátu prostě musel ven.

Tiše zavrčel, přikrčil se a navedl motorku do první zatáčky.

HRA O ČAS

Po zádech mu přejížděl mráz, protože se začínal bát. Strach pomalu převládl nad vztekem.

Takhle to dopadnout nemělo.

Všechno se jim vymklo z rukou.

Hovor v telefonu začal nejdřív obviňováním a postupně to bylo čím dál horší.

Celou dobu, co spolu mluvili, přecházel po místnosti, divoce gestikuloval rukou a snažil se člověka na druhém konci uchlácholit.

Už je to moc nebezpečné. Musí s tím skončit!

Takhle to nemůže jít dál – už dost!

Jenže volající to ne a ne pochopit. V sázce bylo příliš mnoho a sliby se musí plnit.

Přiblížil se ke křižovatce ve tvaru písmene T, zpomalil a zastavil. Pohlédl do zpětných zrcátek, protáhl si ramena a uvolnil si ztuhlou šíji.

V rukou i nohou cítil napětí. Na chvíli zavřel oči. Stáhl se mu žaludek a udělalo se mu nevolno.

Nadzdvihl si rukama plexisklo helmy, nadechl se čerstvého vzduchu a snažil se zaplašit závrať, která se o něj pokoušela.

Pršelo mu do obličeje a studená voda chladila rozpálené tváře.

Volajícímu samozřejmě ze všeho nejdřív vynadal za to, co všechno nasliboval. Tohle si nedomluvili.

Od první chvíle věděli, že hrají o čas, a on nebyl připraven tolik riskovat.

Rozhodně ne teď. Už ztratil příliš mnoho.

Zhluboka se nadechl a znovu se soustředil. Zaťal ruce v kožených rukavicích a pokusil se uvolnit křeč. Pak si zase sáhl na helmu a stáhl si plexisklo přes oči. Přes hledí tolik necítil vůni mokré hlíny a ozonu. Jako by ho vzdálilo od reality a chránilo ho.

Existuje jenom jediný člověk, s kterým si může promluvit. Ten bude vědět, co si počít.

Sevřel pevně řídítka.

Otočil hlavu na obě strany, jestli se něco neblíží, a vůbec ho nepřekvapilo, že silnice je úplně prázdná.

Jen blázen by za takové noci někam jezdil.

Ve světle motorky se leskly kaluže a on využil příležitosti, že je tu sám, a kličkoval mezi nimi přes celou šířku cesty.

Srdce mu bušilo, jako kdyby utíkal, a pořád si říkal, jestli se vůbec rozhodl správně. Teď už se nemohl vrátit – rozhodl se úplně automaticky, bez rozmyšlení. Zatlačili ho do kouta. A udělali to až moc rychle.

Z toho, co mu zpočátku připadalo jako docela dobrá leg-race a výzva, se postupně vyvinulo něco mnohem složitějšího, nad čím nakonec úplně ztratil kontrolu. Už v tom figurovalo příliš mnoho lidí.

Silnička klesala a v rovinatém terénu se začala klikatit. Ve světle reflektoru se objevila důvěrně známá značka a on postupně podrážoval, aby nemusel příliš razantně brzdit.

Hlavní silnice byla prázdná, a jak se blížil ke křižovatce, mezi stromy spatřil rychlý pohyb. Za okamžik kolem něj prosvíštl vlak Eurostar a z jeho sběračů sršely vzduchem jiskry. Uháněl k pobřeží, odkud měl namířeno dál do Paříže.

HRA O ČAS

Jamiemu se sevřel hrudník dusivou tísní.

Dal by cokoli za to, jen kdyby teď mohl zmizet z Anglie.

Rezignovaně odbočil na hlavní silnici A20, zrychlil a zamířil k Maidstone.

Terén se tu mírně zvedal a Jamie se chystal vjet do zatáčky. Nic komplikovaného – jezdil touhle trasou od doby, co skončil školu a udělal si řidičák. Jako by byl s motorkou srostlý, v náklonu vjel do zatáčky a začínal přidávat pro bezpečný průjezd.

Tmavý stín před sebou zaregistroval až příliš pozdě.

Zoufale strhl řízení a pokusil se mu vyhnout, ale už v ten okamžik cítil, že udělal hroznou chybu.

Vyjekl, ale přes helmu nebylo stejně nic slyšet. Vzápětí došlo ke srážce.

Vyrazilo mu to řídítka z rukou, vylétl do vzduchu bezvládně jako hadrová panenka a nechápal, co se vlastně stalo.

Nad hlavou se mu roztočilo temné noční nebe a zdálky uslyšel ohavné skřípění, jak jeho motorka klouzala po mokré vozovce, až konečně zastavila.

Dopadl na zem napřed koleny a řval bolestí. Na asfalt dopadl i zbytek těla a roztržily se mu kosti.

Nakonec o nesmlouvavě tvrdý povrch udeřila i jeho helma a Jamieho pohltila tma.

KAPITOLA DVĚ

V SOUČASNOSTI

Detektiv inspektorka Kay Hunterová si loktem otevřela dveře do společné vyšetřovací kanceláře na maidstoneské policejní stanici a ulevilo se jí, když k ní přiskočila konstábl Debbie Westová a odebrala jí hromadu šanonů, která už Kay klouzala zpod paže.

„Neměla bys toho tolik nosit, vždyť je to strašná váha,“ napomínala ji Debbie. „Ještě aspoň osm týdnů máš dělat jen lehčí věci.“

„Díky, Debs,“ řekla vděčně a následovala policistku v uniformě, která si klestila cestu mezi stolky až k menší oddělené pracovně v rohu hlavní místnosti. „Myslela jsem si, že to zvládnu. Mohla bys mi je ale prosím položit tam, kde obvykle sedím?“

Debbie se na ni rychle ohlédla, usmála se a potom změnila směr.

„Pořád nechceš používat vlastní kancelář?“

Kay se ušklíbla. „Připadá mi to nějak neuctivé, abych byla upřímná. Každou chvíli čekám, kdy tam nakráčí Sharp a vyhodí mě.“

Debbie položila šanony na pracovní stůl a počkala, až si Kay sedne. „Něco nového?“

„Ne, ale víš sama nejlíp, že kolem kárného vyšetřování se vždycky dělají samé tajnosti. Beztak se nic nedozvíme dřív než on.“

„Stejně mi to pořád přijde jako hrozná nespravedlnost.“

„Mně taky, Debs.“

Policistka se vrátila ke svému stolu, Kay se rozhlédla po hromadách papírů kolem sebe a chtělo se jí skoro brečet.

Zranění, která jí způsobila ta nejhorší zrůda z řad pašeráků lidí, jakou kdy její země viděla, se hojila déle, než předpokládala. Nebylo nic platné, kolik hodin strávila na fyzioterapiích a jak moc odpočívala.

Pravidelně také trpěla nočními můrami, ale to se spolu se svým partnerem Adamem rozhodli nechat si pro sebe. Jozef Demiri přece nebude mít nad jejím životem moc i po své smrti! To si umínila. Jí a dalším ženám už ublížil dost.

Minulý týden se konečně vrátila do práce. Umluvila terapeutka z oddělení pracovního lékařství, že jestli ji nepustí, sama něco hrozného spáchá, protože sedět další měsíc zavřená doma nevydrží.

Uzavřeli spolu kompromisní dohodu a Kay směla nastoupit, ale mohla vykonávat pouze „lehké povinnosti“, což ale znamenalo, že bude na nekonečně dlouhou dobu přikovaná ke stolu.

HRA O ČAS

Navíc ji hned první den v práci detektiv šéfinšpektor Angus Larch nevybíravě upozornil, že od ní očekává absolutní poslušnost, a připomněl jí, že do funkce detektiva inspektora byla jmenována pouze na zkoušku.

Zatím její role nespočívala v ničem jiném než v papírování a Kay začínala být celá nespá. Tušila, že příští týdny prověří její trpělivost a diplomatickou zdrženlivost.

Obvykle trávila celé dopoledne ve školicím středisku na velitelství na Sutton Road, odkud se po obědě musela přesunout na schůzi vedení. S úlevou se pak odpoledne vracela do společné kanceláře na maidstoneské policejní stanici.

Vzhledla, protože před ní přistál velký hrnek čaje a talířek s pořádným kusem mrkvového dortu. Usmála se.

„Díky, Carys.“

„Jak se cítíš?“

„Dobře. Mohla bys prosím všechny svolat a udělali bychom si odpolední poradu?“

„Jasně.“

Kay si lokla čaje a dívala se, jak mladá žena obchází kancelář, tu se s někým zasměje, tam zavtipkuje a postupně všem vyřizuje, že bude porada.

Pohybovala se sebejistě a vyzařovala z ní cílevědomost. Chtěla se vypracovat výš. Kay se trochu uvolnila.

V zimních měsících Carysina důvěra značně utrpěla, protože se ukázalo, že detektiv seržant, jehož si předtím vážila, byl zapleten do intrikánského plánu namířeného proti detektivu inspektorovi Devonu Sharpovi a jeho týmu. Za svou roli při spiknutí právě seděl ve vězení.

Teď se zdálo, že už se z toho Carys začíná vzpamatovávat.

Události minulého roku odhalily hanebné praktiky jednoho nadřízeného důstojníka, detektiva šéfinšpektora Simona Harrisona, kterými bezprostředně ohrozil Kay. Málem kvůli němu přišla o život.

Bylo jí jasné, že nějaký čas potrvá, než se členové policejní stanice kentského hrabství s touto zradou vyrovnají, ale Carys už byla na dobré cestě, a to dodávalo Kay sílu.

Zachvěla se a zapnula si sako. Snažila se nevnímat hlasité vrtačky na chodbě.

Tři dny před jejím návratem z nemocenské se na stanici definitivně pokazil odjakživa vrtošivý systém topení a chlazení, takže teď všude pobíhali řemeslníci a pokoušeli se odhalit, kde je závada, která místo horkého vzduchu vhání do trubek studený. Jestli se jim to nepodaří včas, všichni tady umrznou k smrti.

Detektiv konstábl Ian Barnes s přímočarostí sobě vlastní přesvědčil tým, aby si nakoupili horkovzdušná topítka, jenže společná kancelář byla příliš velká a pár ventilátorů ji nezachránilo.

Kay ani nechtěla pomyslet, jak bude vypadat na konci měsíce účet za elektřinu.

Mávla na členy svého týmu, že porada začíná. Barnes si přitáhl židli k tabuli a s hlasitým povzdychem se posadil.

„Člověk by čekal, že to budou mít dávno hotové,“ zabručel. „Jak dlouho už se s tím drbou? Pět dní? Šest? Nejvyšší čas porýdit si špunty do uší, jinak ohluchneme, než to tady dají do kupy.“

HRA O ČAS

„Vždyť já je přes jednoho starého remcala skoro ani neslyším,“ utrousil Gavin Piper a usadil se na roh stolu.

Barnes zmačkal list papíru do kuličky, hodil ho po mladém konstáblu a Kay se rozesmála. „Tak to by stačilo. Začínáme, ano?“

„Ano, seržo – pardon, inspektorko,“ opravil se Gavin.

Mávla rukou. „Pravidla zní jasně – tady jsem pro všechny Kay. Oficiality si necháváme na ven.“

Vesele se zašklebil a Kay si všimla, že už mu konečně trochu vybledlo jeho provokativní letní opálení.

„Stejně si na to pořád nemůžu zvyknout.“

„Když se seržantka zkracuje na seržu, jak se vlastně zkráceně říká inspektorce?“ zeptal se Barnes a podrbal se na bradě. „Inspinda?“

„Tak dost,“ zahrozila mu Kay prstem. Dělal, že nevidí, jak mu rošťácky zacukaly koutky, a obrátila se zase ke Gavinovi. „Takže co se přesně stalo při tom vloupání v Aylesfordu? Nějak se to tam nepěkně zvirtlo, ne?“

„Ano, manželé v důchodovém věku koukali pozdě v noci na televizi a najednou uslyšeli, jak zloděj rozbil sklo ve dveřích do kuchyně a vlezl dovnitř. Popadl jejich pejska a pohrozil jim, že ho uškvaří na plynovém sporáku, jestli mu okamžitě nevydají všechny svoje cennosti. Momentálně čekám na záběry z kamer, které nainstalovala na začátku jejich příjezdové cesty bezpečnostní firma ze Sevenoaks,“ hlásil mladý konstábl a prohrábl si světlou čupřinu. „Majitel domu si nechal nainstalovat nějaký super systém, ale nemá sám k nahrávkám přístup. Dal mi kontakt na firmu, odtamtud se mi měl někdo do

pátku ozvat, ale podle všeho onemocněl. Když se nikdo do dnešních pěti hodin neozve, znovu tam zavolám.“

„Určitě,“ souhlasila Kay, „a pokud bys potřeboval, abych na ně zatlačila já, dej mi vědět.“

„Jasně, díky.“

„A jak to dopadlo s tím pejskem?“ zeptala se Debbie.

„Nic se mu nestalo. Zloděj jen vyhrožoval.“

Kay se usmála. Sama se chtěla zeptat na to samé a byla ráda, že není jediná, komu není osud domácího mazlíčka lhostejný.

„Carys – jaký je poslední vývoj těch vykrádaček v průmyslovém areálu v Parkwoodu?“

„Chytili jsme jednoho pubertáka, jistého Calvina Westforda. Aktuálně sedí dole ve vazbě. První konflikt se zákonem. Je pekelně vyděšený – vypadá to, že do toho šel nejdřív jen z hecu a neuvědomil si, že jeho kumpáni myslí vloupačky úplně vážně. Teď ho zpovídá konstábl Norris a sepisuje s ním seznam kompliců.“

V místnosti se ozvaly pochvalné gratulace.

„Dobrá práce, výborně.“ Kay hodila Carys houbičku, ta ji obratně chytila, přiskočila k tabuli a smazala z ní vyřešený případ.

Pak houbičku s úsměvem podala Kay. „Díky.“

Carys se vrátila na místo a radostně si plácá s Gavinem. Kay se za ní dívala a pak obrátila pozornost k šanonům, které si předtím přinesla.

„A teď úkoly na zítřek – Barnesi, tenhle je pro tebe. V noci hořelo v té malé indické restauraci na Tonbridge Road. Prav-

HRA O ČAS

děpodobně šlo o útok žháře. Hasiči potřebují naši součinnost při vyšetřování. Můžeš se s nimi prosím hned ráno spojit?“

„Provedu.“

Vstal, vzal si od ní příslušné desky s případem a hned jimi začal listovat.

Během půl hodiny rozdala Kay úkoly všem členům týmu a poradu rozpustila, aby se mohli všichni dát do práce.

Vrátila se ke stolu a snažila se ignorovat bolest v předloktí. Protáhla si prsty, aby uvolnila svalovou křeč. Přejela myší po podložce a její počítač se probral k životu.

Když se koncem pracovní doby tým rozcházel, Kay se s povzdychem opřela a probírala se hlášeními v přihrádce.

„Jestli tohle má být práce detektiva inspektora, tak si to můžou nechat,“ bručela. Vzhlédla, protože ke stolku právě přistoupil Gavin. „Všechno v pohodě?“

„Ano,“ kývl. Potom váhavě přešlápl a ohlédl se přes rameno. „Jen jsem se chtěl zeptat, jestli jsi někdy v poslední době mluvila s inspektorem Sharpem a jestli je v jeho případu něco nového.“

Zavrtěla hlavou. „Zatím nemám žádné zprávy.“

Neřekla mu, že s jejím detektivem inspektorem nemluvila už déle než šest týdnů, a vlastně se za to sama před sebou zastyděla. Uvědomila si, že se celou dobu zabývala jen tím, aby se dostala přes zdravotní prohlídky zpátky do práce, a na těžkou situaci inspektora Sharpa prakticky zapomněla.

Gavin si odkašlal. „Aha. Tak teda nashle zítra, Kay.“

Přinutila se k úsměvu. „Budu se těšit.“

Podepřela si rukou bradu a dívala se za ním, jak se proplétá mezi stolky a míří ke dveřím. Z chodby pak slyšela nejen jeho, ale i Carys a Barnese. Odcházeli společně a pospíchali ven z budovy.

Desky, které právě držela v ruce, hodila do přihrádky, sebrala kabelku a podívala se na hodinky.

Možná přece jen nastala vhodná chvíle, aby se za detektivem inspektorem Devonem Sharpem zastavila.

KAPITOLA TŘI

„Nechal sis narůst bradku?“

„Nelíbí se ti?“

„Vypadáš... jinak.“

Kay na něj přestala zírat a vstoupila dovnitř. Detektiv inspektor Devon Sharp zavřel dveře a kývl na ni, ať jde dál do kuchyně.

Sharpova žena Rebecca pracovala v místní mateřské škole a soudě podle toho, jak hlasitě tu duněl rock, byla nejspíš ještě v práci.

Školka fungovala na ranní a odpolední směny a na obou sloužil vždy i někdo z vedení pro případ, že by rodiče při předávání dětí potřebovali něco řešit.

O Sharpových dětech nevěděla Kay nic. Jen je jednou viděla na fotce na knihovně v obývacím pokoji. Pěkná, zdravě vypadající dvojčata v pubertě.

„Dáš si čaj?“

„Ano, díky.“

Svlékla si vlněný kabát a přehodila ho přes opěradlo židle v moderně zařízeném jídelním koutě kuchyně, kabelku položila na stůl, přešla k lince a opřela se o dřez. Sharp mezitím ztlumil hlasitou hudbu, která se linula z reproduktoru na parapetu.

„Jak to doma snášíš?“

„Blbě, ale to ty dobře znáš.“

Přikývla, ale nic na to neřekla.

„Nejhorší je to nicnedělání, Kay.“

Prohrábl si rukou hnědé vlasy, mezi nimiž místy prosvítaly šediny. Přes zimu si je nechal narůst o něco delší než obvykle. Zavrtěl hlavou.

„A jak to bere Bec?“

„Se stoickým klidem. Jako všechno.“

Kay se usmála.

Sharpova žena byla úplně stejná jako Adam. Bylo na ni absolutní spolehnutí, nic ji nerozhodilo a taky vůbec nechápala, proč se její polovička tak bezhlavě vrhá do práce, která je přinejlepším obtížná, ale hlavně hrozně nevděčná.

„A co ty? Jsi ráda, že ses vrátila do práce?“

„Strašně se nudím, Devone. Mám nařízeno vykonávat jen lehké povinnosti.“ Ukázala na paži, aby pochopil důvod. „Hojí se to déle, než doktoři předpokládali, a tak si nesmím dovolit ji moc namáhat.“

„Aspoň se nepředřeš.“

„Dej pokoj a radši už mi nalij ten čaj.“

Rozesmáli se.

HRA O ČAS

Kay zmlkla a Devon přecházel po kuchyni. Vzal z ledničky mléko a vytáhl z hrnečků vylouhované sáčky s čajem.

Sice vtipkoval a smál se, ale Kay cítila, že je otrávený a zoufalý, i když se uměl výborně ovládat a emoce si vždyc-ky velice dobře hlídal.

Snažil se žít a vystupovat normálně, ale události posledních tří měsíců v něm nepřestávaly vřít.

Na vlastní kůži poznala, jak může kárné vyšetřování úřadu vnitřní kontroly narušit sebedůvěru a zdraví policisty, zejména pokud ví, že se nedopustil žádného pochybení.

„Nesladíš, vid?“

Kay zavrtěla hlavou, aby si ji pročistila a mohla se zase soustředit. „Nesladím, máš pravdu – díky.“

„Pojď do zimní zahrady. Bec mi dala za úkol natřít parapety, tak budu při povídání natírat, abych pak nedostal vy- nadáno, že se flákám.“

Spiklenecky mrkl a zavedl Kay z kuchyně do velkého pro- skleného prostoru, z něžž byl výhled na celou zahradu.

Kay se přimhouřenýma očima podívala přes sklo ven, kde už na terasu a trávník padal soumrak.

Sharp bydlel v rezidenční čtvrti na opačné straně Maidstone než ona, ale silnice, která sem vedla, se kousek od do- mu zužovala na pouhou venkovskou cestu a vedla dál do ves- nice Otham. Věděla, že Sharpovým často běhají po zahradě lišky.

Teď tam panoval naprostý klid. Otočila se zase k Devo- novi a neušlo jí, že si ji přes okraj šálku trochu zkoumavě prohlíží. Barvy a štetce nechával zatím ležet bez povšimnutí.

Odložila čaj na stolek vedle jednoho z proutěných křesílek a přestala chodit kolem horké kaše.

„Devone, já se potřebuju do něčeho pořádného pustit, jinak se zblázním! Po tom všem politikaření, které jsem vloni v policejním sboru zažila, mi může být funkce detektiva inspektora ukradená! Chci být prostě obyčejný detektiv! Jako inspektor jenom přesunuju hromady papírů z místa na místo!“

Pokrčil rameny. „Někdy to tak prostě je – rozdělujes práci, aby byly všechny případy dostatečně pokryté personálem. I to je důležité.“

„Jenže sama nic *nevyšetřuju!*“

„Takže ti Demiri nevzal kuráž být v přední linii?“

Zavrtěla hlavou. „Naopak. Mám čím dál větší chuť šlapat těm hajzlům na paty – dřív, než stihnou napáchat to co on.“

Přimhouřil oči. „Co ode mě vlastně potřebuješ?“

Kay si založila ruce na prsou. „Chci vědět, proč po tobě jde inspekce a jak ti můžu pomoci.“

Zasmál se a ukázal na křesílko, ať se posadí. „Aha, takže ty mě potřebuješ dostat zpátky na stanici, abych se v papírech hrabal zase já!“

Posadila se a hned zvedala ruku. „Tak dobře, přiznávám, vede mě i určitý sobecký zájem.“

Postavil hrneček na stolek mezi nimi a s povzdychem se v křesílku opřel.

„Problém je v tom, Kay, že když se mi pokusíš pomáhat, může ti to velmi zkomplikovat šance na povýšení v rámci sboru.“

HRA O ČAS

„Víc než loni snad ne?“

Přísně se na ni podíval. „Tady končí všechna legrace, Kay. Víš, kolik ti dalo práce očistit svoje jméno a dosáhnout spravedlnosti. A nakonec tě to málem stálo život. Zbytečně neriskuj.“

Dala si drobný doušek čaje, aby získala čas přemýšlet o jeho slovech. Pak hrneček odložila. „Ale tys tenkrát kvůli mně taky riskoval. Jsme tým, Devone. Fungujeme takhle už dlouho. Byla bych ráda, kdybys mi dovolil, abych ti nějak pomohla.“

„Ale musela bys mi slíbit, že budeš opatrná, Kay. Jestli do toho půjdeš, musíš se striktně držet předpisů. Nezapomínej, že nahoře se politikaří a že dřív nebo později budeš muset spolupracovat s Larchem.“

Ušklíbla se, ale pochopila. „Dobře.“

Přikývl a zase zvedl hrneček ze stolku. „Kde mám začít?“

„Co se tenkrát stalo mezi tebou a Simonem Harrisonem?“

KAPITOLA ČTYŘI

„Harrison tehdy vyšetřoval smrt mladého motorkáře na A20 mezi Leedsem a Harrietshamem a už tenkrát měl pověst člověka, který své případy odbývá, aby je všechny zvládl uzavřít.“

Kay se naklonila v křesílku trochu dopředu a opřela se lokty o kolena. „Kdy to bylo?“

„Před deseti lety.“

„Ale tehdy jsi přece u kentské policie ještě nesloužil.“

„Ne, byl jsem u vojenské policie a sama dobře víš, co si o ní všichni myslí.“

Pousmála se. Vojenská policie měla své vlastní vyšetřovací postupy, kterými její kolegové často opovrhovali. „Pokračuj.“

„Protože k události došlo mimo kasárna, převzala si celý případ kentská policie. Já jsem tam figuroval jenom jako pozorovatel.“

„Co se přihodilo?“

„Toho prosincového večera se na motorce zabil jistý mladý voják Jamie Ingram. Pršelo, foukal nepříjemný vítr, celkově bylo hnusně a taky dost pozdě. Na silnici ho našel řidič kamionu jen chvíli poté, co se to stalo – motor byl ještě teplý.“

Kay vytáhla mobil a ťukla na mapovou aplikaci. „Na kterém úseku silnice se to stalo?“

„Těsně před odbočkou na Broomfield.“

Prohlížela si mapu na displeji a svraščila obočí. „Zrovna tam bych nečekala, že by ztratil kontrolu nad řízením. Ty zátačky vyrovnali už před třiceti lety. Nebyl na silnici rozlitý olej? Nebo nejel moc rychle?“

Odložila mobil a zvedla oči zase k Sharpovi.

Přísně se na ni díval.

„Co je?“

„Jamie Ingram byl jeden z nejlepších motorkářů, jaké jsem znal. S jeho tátou jsem chodil do školy. Pořád mu patří statek, kde Jamie vyrůstal. Když mu bylo devět, dostal svoji první malou motorku a jezdil na ní po jedné louce, kterou mu na to táta vyhradil. O dva roky později vyhrával národní motokrosově závody.“

„Takže chceš říct, že by motorku udržel na silnici i za sebehorších podmínek?“

Sharpovy rysy trochu změkly. „Ano. To jsem přesně chtěl říct.“ Zapřel se a vstal z křesílka. Strčil si ruce do kapes a začal přecházet sem a tam. „Promiň. Já jen, že jsem chtěl už tenkrát – a vlastně dodneška chci – pro Jamieho a jeho rodiče zajistit spravedlnost.“

HRA O ČAS

„Skončili jsme u těch nepříznivých podmínek, které tehdy byly.“

„Vrchní vyšetřovatel podal zprávu, že na vozovce nebyl žádný olej ani nic jiného, co by mohlo způsobit, že Jamie havaroval.“

„Neskočilo mu před motorku nějaké zvíře?“

„Prohledalo se celé okolí, ale nenašli ani králíka. A vysoká by motorku zmasakrovala. Jenže nic takového se nestalo.“

„K jakému závěru tedy vyšetřovatel došel?“

„Ve zprávě bůhvíproč uvedl, že Jamie z nějakého důvodu v zatáčce vybočil ze stopy a ztratil kontrolu nad motocyklem.“

Kay se opřela a masírovala si šíji. Pak hodila mobil zpátky do kabelky. „Bolí mě za krkem.“

Sharp pochopil a s povzdychem se zase posadil.

„A co se tedy podle tebe stalo, Devone?“

„Druhý den po nehodě jsem hovořil s jeho velícím důstojníkem. Ten mi řekl, že Jamie předchozího dne ráno volal pobočnickovi a požádal o naléhavou schůzku s podplukovníkem Stephenem Cartertonem. Nabídl mu jediný volný termín, a to na čtvrtek odpoledne –“

„A Jamie zemřel dřív, než s ním stihl mluvit.“

„Ano.“

„Netušíš, co s ním chtěl Jamie probrat?“

„Ne, ale o to tolik nejde. Ono je totiž samo o sobě velice neobvyklé, že vojn o něco takového požádá. Jamiemu muselo ležet na srdci něco moc závažného, když se k podplukovníkovi vůbec objednal. Tím spíš, že volal v době, kdy byl sám mimo kasárna.“

„Co si o tom myslí jeho rodina?“

Sharp se podrbl ve vousech. „Tehdy dělalo jeho otci starosti, že je Jamie od návratu z Afghánistánu trochu nesvůj.“

„Netrpěl posttraumatickou stresovou poruchou?“

„Ne, Jamie se neúčastnil žádných akcí, které by ji mohly způsobit. Pracoval v zásobování, logistice a na podobných postech. Rodičům o tom nechtěl nic vyprávět, ale prý když mu tenkrát večer zazvonil mobil, celý se rozklepal a vzal si hovor ven. Neřekl jim, kdo volal. A ještě toho večera se zabil.“

„To nechápu. Proč by kvůli tomu teď proti tobě mělo být vedeno kárné řízení?“

Sharp pokrčil rameny. „Podal na mě obvinění nadřízený důstojník – Harrison. Snaží se dokázat, že jsem mu tenkrát před deseti lety nenahlásil všechna podstatná fakta, což není pravda, a že jsem byl *nějak* zapletený do toho, co se Jamiemu stalo, a chtěl jsem to zamést pod koberec. Samozřejmě jsou to všechno kecy. Předpokládám, že dokud neproběhne vyšetřování jeho průšvihů, vyčkávají s rozhodnutím, jestli mě suspendují na dobu neurčitou, nebo můj případ odloží a nechájí mě vrátit se do práce.“ Ukázal na štětce a barvu. „A tak tu zatím sedím a čekám.“

„Aha. A co si myslíš ty sám, že se tenkrát stalo?“

Sharp se prudce otočil v křesílku, protože uslyšel vrznout hlavní dveře. Obrátil se zase na Kay a ztišil hlas. „Jamie třeba odhalil nějakou černotu u své jednotky a chtěl ji nahlásit. A podle mě ho zabili dřív, než to stihl udělat.“

Kay se sevřel žaludek. V tu chvíli se ale v průchodu do zimní zahrady objevila Rebecca Sharpová, a tak se Kay při-

HRA O ČAS

nutila roztáhnout ústa k úsměvu a nedat na sobě znát šok, který jí před okamžikem kolega způsobil.

„Ahoj Kay! Moc ráda tě vidím!“

Kay vstala a krátce ji objala. „Jak se máš, Bec?“

„Ále, však to znáš. Už nevím, co bych Devonovi vymyslela za zábavu. Čím dřív se vrátí do práce, tím líp.“ Svraštila obočí. „Proto jsi za ním přišla?“

Kay zachytila zamítavý Sharpův pohled a zavrtěla hlavou. „Ne, bohužel v tomhle směru nemám žádné zprávy. Sama jsem se vrátila do kanceláře minulý týden a připadá mi, že celý šest dní jen šlapu vodu.“

Bec se zasmála. „Jo, to s člověkem udělá povýšení.“

„Už vás dva nechám na pokoji,“ prohlásila Kay a sebrala z podlahy kabelku. „Moc ráda jsem tě viděla, Bec.“

„Já tebe taky, Kay.“

Sharp ji šel vyprovodit ke dveřím,odemkl a udělal úkrok stranou, aby mohla projít. Při tom jí vložil do ruky kousek papíru.

„To je adresa rodiny Jamieho Ingrama. Promluv si s nimi. Snaž se udělat si obrázek, jaký Jamie byl. Pak to pochopíš.“

„Takže do toho jdeme?“

„Cítíš se na to?“

„To se vsaď.“

Usmál se. „Jak se vlastně daří Adamovi?“

Kay pohlédla na hodinky. „Do háje!“

„Co se stalo?“

„Dneska má narozeniny a já ho pozvala do restaurace, ale už teď jedu pozdě!“

KAPITOLA PĚT

Kay chvatně otevřela dveře, vběhla do chodby, shodila ze sebe kabát a pověsila ho na sloupek zábradlí u schodů.

„Promiň, že jdu tak pozdě!“

„Jsem nahoře!“

Vyběhla schody po dvou a vpadla do ložnice právě ve chvíli, kdy její partner Adam Turner vycházel z přilehlé koupelny a kolem něj se vznášel oblak páry.

„Na kolikátou jsme měli zamluvený stůl?“

Spiklenecky se usmál. „Původně na půl sedmou, ale protože jsem tušil, že přijdeš pozdě, zavolal jsem tam a posunul to na půl osmou.“

„Ty jsi prostě hvězda!“ Políbila ho, potom si rozepnula halenku a hodila ji za dveře do koše na špinavé prádlo.

Probírala se ramínky v šatníku, vybírala, co si vezme na sebe, a srdce se jí postupně zklidňovalo. Neměla ráda, když jí práce narušovala soukromí – tím spíš, že se chystali slavit

Adamovy narozeniny a chtěli si dopřát skvělé jídlo v dráhé restauraci, kam chodili při zvlášť významných příležitostech.

„Mám objednat taxíka?“ navrhl Adam. Prostrčil si dírkami v manžetě knoflíček a zapnul ho.

„To je v pořádku, klidně budu řídit. Stejně musím zít-
ra brzy ráno do práce, takže si můžu dát nanejvýš jednu
skleničku.“

Natáhl ruku a lehce ji poplácal po zadečku. Stihl včas
ucuknout a utéct, než se po něm ohnala. Se smíchem vyběhl
ze dveří.

„Nepospíchej. Počkám na tebe dole.“

Kay se usmála a zase se obrátila ke skříni. Nakonec si vy-
brala černé šaty se špagetovými ramínky a k tomu červený
šál přes ramena.

Restaurace sídlila v překrásném záměčku, ale teď koncem
zimy mohlo uvnitř ještě nepříjemně protahovat.

Přes prkennou podlahu uslyšela zespoda z kuchyně Ada-
mův hlas a pochopila, že si opět vzal domů nějakého pacien-
ta. Zatím nevěděla, co je to za zvíře, ale podle zvuků usoudi-
la, že předtím bylo na zahradě a teď na noc ho Adam zavře
v kuchyni.

S úsměvem a trochou zvědavosti, kdo s nimi tentokrát bu-
de bydlet, se dooblékla, vzala si malé psaníčko, lodičky a se-
běhla dolů.

Jen vstoupila do kuchyně, z pelechů na podlaze vstal vel-
ký německý ovčák se smutnými hnědými očima, pomalu se
k ní přišoural a olízl jí ruku.

HRA O ČAS

Adam stál opřený o kuchyňskou linku, v ruce sklenici vody. „Jmenuje se Rufus. Původně to byl služební pes u kentské policie, ale před čtyřmi lety ho dali do výslužby a k adopci. Jeho rodina ovšem zrovna odjela, tak jsem si ho vzal na starost.“

„Ahoj, Rufusi.“

Pes si odfrkl a vrátil se na svoji starou deku, kterou mu Adam složil v rohu jako dočasný pelech. S bolestným zakňučením si lehl a stočil se do klubíčka.

„Co mu je?“

Adam si povzdychl a odložil skleničku. „Bohužel má rakovinu v terminálním stadiu. Zkusili jsme za posledního půl roku úplně všechno, ale nic nezabírá, a tak už nám nepřipadá fér ho dál trápit.“

Kay ztišila hlas a v krku jí narostl knedlík. „Budete ho muset uspat?“

„Ještě ne. Docela dobře reaguje na léky proti bolesti a zatím se tak nějak drží – a dokonce mu pořád chutná. Pochopitelně ho budu sledovat, a až se páníčkové vrátí, promluví s nimi, jaké jsou další možnosti.“

Kay vzala klíčky od vozu a přemýšlela o muži, který stál před ní.

Věděla, že je výborný veterinář, jeden z nejvyhledávanějších ve městě, a zároveň jeden z nejsoucítějších lidí, jaké znala. Takže Rufus je v nejlepších rukou.

„A kdy se páníčkové vrátí?“

„Asi za deset dní. Grahamovi včera zemřela tchyně, takže potřebují vyřídit všechny papíry a zorganizovat pohřeb.“

Počítám, že dřív to nebude.“ Podíval se na hodinky. „Ale měli bychom pomalu vyrazit, abychom tu rezervaci stihli.“

O půl hodiny později už pod pneumatikami jejich vozu křupal kačírek parkoviště u zámečku na kentském venkově. Adam nabídl Kay rámě a spolu došli ke kamennému schodišti, jež je dovedlo do honosné budovy ze sedmnáctého století, přestavěné na hotel s restaurací.

Číšník v livreji jim podržel dveře a vedl je ke stolu. Kay konečně cítila, že jí povoluje napětí v ramenou.

Opulentně zařízený jídelní sál jako by je chránil před okolním světem. Okna zakrývaly dlouhé těžké závěsy od stropu až k podlaze. Koberec s dlouhým vlasem příjemně tlumil zvuky od ostatních stolů, mezi nimiž procházeli.

K jejím uším doléhal lehký cinkot příborů a sotva slyšitelná konverzace. Sbíhaly se jí sliny na chutnou večeři.

Potěšilo ji, že dostali stůl až v protějším rohu, poměrně daleko od ostatních hostů. Číšník jí podržel židli, hned naléval vodu a úslužně přijímal objednávku. Kay se usmívala.

Počkala, až číšník přinese víno a odejde k dalšímu stolu. Teprve pak si s Adamem přitukli.

„Všechno nejlepší k narozeninám.“

„Děkuju.“

Napila se a postavila sklenku na lněný ubrus.

„Vyprávěj mi o Rufusovi. Tváří se jako kámoš. Vždycky jsem si myslela, že u služebních psů musíš být opatrný.“

„Asi už je prostě starý. Možná si uvědomuje, že tu dlouho nebude, tak se snaží si ten čas co nejlíp užít. Rodina, co ho adoptovala, má malou dceru a Graham povídal, že nikdy

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Hra o čas.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.